

קעד:

עין משפט
ני מצוה

ושעבד נכסיו לזה ויש לו כח לזה מיהו קשה לר"י מן המוספתא דקמי
ואם כחב צו גע' ולשון צו משמע כפירוש ר"ח ויש לפרש קלמ
לפירוש ר"י כי הנהו מכל מקום כחב לו כן אכל הנעל חוב זה
לנחב לו כדי שיהא הערב קבלן גמור והא דלמר מלוה על הימונין

לפרוע חובת אביהן פירש ר"י דהיינו
במלוה על פה ונמקום שלא נשאלו
קרקעות מאביהן כי אם מטלטלין
ולא כיפיטין ליממי עבוד קן אפי' היו
גדולים כדמוכח פרק מי שסיה נשו
(מכות דף א' ב') גבי גיטולא (ו) דלכחי
דמקרקעיך בעל חוב אלמלא גדולים היו
והא דפסקינן לקמן מלוה על פה גובה
מן היורשים היינו נתקרקעי דומיא
דליתו גובה מן הקלות: א"כ כ"כ
דגרש ב' שמה יפרע גלל צ"ד
וגלא הדרה: ב' מערב דבתובה.
דלף עג גל דלית ליה לא משמע
ולמילתיה דרשב"ג מייירי נאכל לגבי
כרז דמשעבד נפשו (ו' ה'ג' ו') ומימה
למורי אמאי לא פריך ממתניין:
שכ"ב מרע שאמר מנה פלוני
בידי ב'. קשה לר"י הא

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

מאי בינייהו. כיון דכין למר וכן למר אין הערב גובה עשוי מיתמי:
כשייב מודה. בשעת מיתמו ליתא למיטא לגררי לרז הוה גבי
מיתמי לרז פסא לא גבי עד גדלי: דשמוסו ומיס כשמיסה. שלא
רזא לפרוע כמי: שלא מסא. היכא דשמוסו ומיס כשמיסה הדבר

דעו שלא פרעו וכמי שחייב מודה
דמי: הלכא כרז הוה כחייב דרז
יטוט. דגבי מיתמי ולא לאמרינן
יתמי לאו בני מיעבד מלוה נינהו.
הלכא גרסי' ולא גרסי' והלכתא:
היולא מסא ידי ערב. ותובע את
היתומים ואמר פרעמי חוב על אביכם
והשטר מוכיח שהרי החזירו לי המלוה:
אינו גובה. עד גדלי יתמי ומשעבי
דינא כהדייהו ואי ישבע ויפרע מנס
כדון הלא יפרע מנכסי יתומים:
ואם כפז כזו. המלוה התקלמי
ומיח ואל תמקן: (ג) ר"ח
הא דמיח ואל תמקן: (ג) ר"ח
אביעית חותם מיהו היה
לרז חותם: (ו) הוסי' ד' ר"ח
(ו'פ'א') יחס וכו' וכו' קטילה
דארעא דקדושה בעל חוב:
(ו) הוסי' ד' ר"ח וכו' לא טענין
ליה א"כ:

רבינו גרשום

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריהו: בין
רב ורב הוה כבדי
יבין לרזי לרז לרז לרז וכו'
יחיי ערבי: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאביהן
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמאי
דאמר אימר צורי אסתיה
הבא לא אסתיה: ופריע יתמי
למאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו א"כ
הורה בשעת מיהו דחייב
למלוה (ולמאן דאבוי) לא
יפרע לרזיב דחייב לא
לא מיעבד מלוה נינהו וכו'
פרעי ליה ערב כלום:
א"כ איכא בינייהו וית
מלוה לרזי קמי רזי דין
והשתמוהו לרזיב ליה וית
בסתיה ולא פרע ליה
למאן צורי אסתיה
הבא בין רזיב אסתיה
לא מדי אסתיה ומיחיה
יתמי לרזיב ערב מיהו
שער למלוה ולמאן דאמר
פריעת ערב חוב מצוי יתמי
לאו בני מיעבד מלוה נינהו
ולא פריע ליה רזי: מלוה
סתם איכא השתמוהו וית
אסתיה: א"כ הלי כרז
הוה בריה דרב יהושע
היישין דלמא צורי
אסתיה ולא הספיק להעב
להער משתא על שפת א"כ
[א"כ] אי רזיב ברי ליה רזא
אסתיה צורי מתיב: אמאי
לשלי לרזיב א"כ דמלוה
על פה הוה: מתיב: ערב
שהיה שטר חוב של מלוה
יבא מתחת דדאמר שטר
למלוה וחזרו לו השטר
וחובבן מן הימונין שילמו
מה שפרע למלוה אינו גובה
מן כלום הישעין שאל
הוא על מלוה אינו שאל
השטר מן המלוה והוא
הערב וא"כ הוה רזא וית
שטר על פה המלוה כחב
ואינו על פה הערב דלכחי
ולא גובה הערב דלכחי
ערב מלוה על פה הוה
דאין על שטר על הימונין
שחייבין לו: ואם חבב בו.
כשטר חובת המלוה שחבב
עובד התקלמי לרז חובי.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.

מוסף רש"י

דשמוסו. כ"כ לרזיב
על שטרי פירע ליה חוב
ותם כשמיסה. הלכא לא
מוסי' לגררי. למה לא
מוסי' אלל כ"כ כ"כ כ"כ כ"כ
ערו: ורזיב כ"כ. א"כ
כל דמגרש כ"כ רזא
מגרש. שחייב לו דין
האלה. יק' לנשע ירשע
ושם כ"כ. רזיב רזא. כ"כ
הוה ולי הוה מגרש לא מן
לרזיב: (ו'פ'א') יחס וכו'
מק' מתיב (ו'פ'א') א"כ
כשעת מיהו נכסי לן לחייב
לפלוני ורזיב לחייבן ומי
ולמאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו וכו'
ערב דבתמיה דברי הכל
לא משמע. הלכא דרז
במלוה הוא ויוד לא מוס
הפרע שלא היפסא על מוס
מלוה (ויסין ח' ח' ח' ח'
ק' ערב ליוניט ולא מיהו
מחסי לה דהא לא ק' ח'
יבא וי: ורזיב כ"כ. ח'
דבעל חוב. מתיב ליוניט
א"כ ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
שחייב כל בכסוי ומכר
מה ששעו עשוי כי אין לחייבן אלל
מה ששעו עשוי וכו' שטר לו
למוס: (ו) ח' ח' ח' ח' ח' ח'
בשעתין: מאי אילמא לרז. דהא
לא הוה ליה נכסי לרז הוה ולא
נשעבד רזי: אי כעית א"כ (ו)
לרז הוה נשעבד כעית א"כ
ערב ונמנא עמון שיהי סבור
שלא יפסיד: דכרי הכל לא משמע.
כדמפרש טעמא לקמן מלוה הוא
דעבד ולא מדי חסרה: כי לית ליה
נכסי לא משמע. דלא גמר לבני
לשעבד נפשו ואינו אלל פטומי מילי
סירא להפסיד. ואיכא למימר אמרואי
פליגי כהא מילתא ושעמיסה (ו) לא
איתפרשן נגמ': ככולהו משמע.
א"כ דלית ליה נכסי: מלוה הוא
לנושע רזא מנשה ליה לא
מדי איתרוהו: והיבד ערב
א"כ מיהו ענה. והיבד ערב
קניא והא אמר א"כ כ' ר'
שאי הכא. רזיב היה ר'
הוא וליכא תבתיה וירשה
דכא: ומי' ד' ח' ח' ח' ח'
על מי שראוי לירשוי כ"כ אמר
קיימין. ועד מישו כ"כ אמר

רבינו גרשום (השקד)

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריהו: בין
רב ורב הוה כבדי
יבין לרזי לרז לרז לרז וכו'
יחיי ערבי: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאביהן
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמאי
דאמר אימר צורי אסתיה
הבא לא אסתיה: ופריע יתמי
למאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו א"כ
הורה בשעת מיהו דחייב
למלוה (ולמאן דאבוי) לא
יפרע לרזיב דחייב לא
לא מיעבד מלוה נינהו וכו'
פרעי ליה ערב כלום:
א"כ איכא בינייהו וית
מלוה לרזי קמי רזי דין
והשתמוהו לרזיב ליה וית
בסתיה ולא פרע ליה
למאן צורי אסתיה
הבא בין רזיב אסתיה
לא מדי אסתיה ומיחיה
יתמי לרזיב ערב מיהו
שער למלוה ולמאן דאמר
פריעת ערב חוב מצוי יתמי
לאו בני מיעבד מלוה נינהו
ולא פריע ליה רזי: מלוה
סתם איכא השתמוהו וית
אסתיה: א"כ הלי כרז
הוה בריה דרב יהושע
היישין דלמא צורי
אסתיה ולא הספיק להעב
להער משתא על שפת א"כ
[א"כ] אי רזיב ברי ליה רזא
אסתיה צורי מתיב: אמאי
לשלי לרזיב א"כ דמלוה
על פה הוה: מתיב: ערב
שהיה שטר חוב של מלוה
יבא מתחת דדאמר שטר
למלוה וחזרו לו השטר
וחובבן מן הימונין שילמו
מה שפרע למלוה אינו גובה
מן כלום הישעין שאל
הוא על מלוה אינו שאל
השטר מן המלוה והוא
הערב וא"כ הוה רזא וית
שטר על פה המלוה כחב
ואינו על פה הערב דלכחי
ולא גובה הערב דלכחי
ערב מלוה על פה הוה
דאין על שטר על הימונין
שחייבין לו: ואם חבב בו.
כשטר חובת המלוה שחבב
עובד התקלמי לרז חובי.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.

רבינו גרשום

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריהו: בין
רב ורב הוה כבדי
יבין לרזי לרז לרז לרז וכו'
יחיי ערבי: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאביהן
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמאי
דאמר אימר צורי אסתיה
הבא לא אסתיה: ופריע יתמי
למאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו א"כ
הורה בשעת מיהו דחייב
למלוה (ולמאן דאבוי) לא
יפרע לרזיב דחייב לא
לא מיעבד מלוה נינהו וכו'
פרעי ליה ערב כלום:
א"כ איכא בינייהו וית
מלוה לרזי קמי רזי דין
והשתמוהו לרזיב ליה וית
בסתיה ולא פרע ליה
למאן צורי אסתיה
הבא בין רזיב אסתיה
לא מדי אסתיה ומיחיה
יתמי לרזיב ערב מיהו
שער למלוה ולמאן דאמר
פריעת ערב חוב מצוי יתמי
לאו בני מיעבד מלוה נינהו
ולא פריע ליה רזי: מלוה
סתם איכא השתמוהו וית
אסתיה: א"כ הלי כרז
הוה בריה דרב יהושע
היישין דלמא צורי
אסתיה ולא הספיק להעב
להער משתא על שפת א"כ
[א"כ] אי רזיב ברי ליה רזא
אסתיה צורי מתיב: אמאי
לשלי לרזיב א"כ דמלוה
על פה הוה: מתיב: ערב
שהיה שטר חוב של מלוה
יבא מתחת דדאמר שטר
למלוה וחזרו לו השטר
וחובבן מן הימונין שילמו
מה שפרע למלוה אינו גובה
מן כלום הישעין שאל
הוא על מלוה אינו שאל
השטר מן המלוה והוא
הערב וא"כ הוה רזא וית
שטר על פה המלוה כחב
ואינו על פה הערב דלכחי
ולא גובה הערב דלכחי
ערב מלוה על פה הוה
דאין על שטר על הימונין
שחייבין לו: ואם חבב בו.
כשטר חובת המלוה שחבב
עובד התקלמי לרז חובי.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.

רבינו גרשום

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריהו: בין
רב ורב הוה כבדי
יבין לרזי לרז לרז לרז וכו'
יחיי ערבי: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאביהן
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמאי
דאמר אימר צורי אסתיה
הבא לא אסתיה: ופריע יתמי
למאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו א"כ
הורה בשעת מיהו דחייב
למלוה (ולמאן דאבוי) לא
יפרע לרזיב דחייב לא
לא מיעבד מלוה נינהו וכו'
פרעי ליה ערב כלום:
א"כ איכא בינייהו וית
מלוה לרזי קמי רזי דין
והשתמוהו לרזיב ליה וית
בסתיה ולא פרע ליה
למאן צורי אסתיה
הבא בין רזיב אסתיה
לא מדי אסתיה ומיחיה
יתמי לרזיב ערב מיהו
שער למלוה ולמאן דאמר
פריעת ערב חוב מצוי יתמי
לאו בני מיעבד מלוה נינהו
ולא פריע ליה רזי: מלוה
סתם איכא השתמוהו וית
אסתיה: א"כ הלי כרז
הוה בריה דרב יהושע
היישין דלמא צורי
אסתיה ולא הספיק להעב
להער משתא על שפת א"כ
[א"כ] אי רזיב ברי ליה רזא
אסתיה צורי מתיב: אמאי
לשלי לרזיב א"כ דמלוה
על פה הוה: מתיב: ערב
שהיה שטר חוב של מלוה
יבא מתחת דדאמר שטר
למלוה וחזרו לו השטר
וחובבן מן הימונין שילמו
מה שפרע למלוה אינו גובה
מן כלום הישעין שאל
הוא על מלוה אינו שאל
השטר מן המלוה והוא
הערב וא"כ הוה רזא וית
שטר על פה המלוה כחב
ואינו על פה הערב דלכחי
ולא גובה הערב דלכחי
ערב מלוה על פה הוה
דאין על שטר על הימונין
שחייבין לו: ואם חבב בו.
כשטר חובת המלוה שחבב
עובד התקלמי לרז חובי.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.

רבינו גרשום

חובו ולא היה חייב כלום
למלוה: אמר ביריהו: בין
רב ורב הוה כבדי
יבין לרזי לרז לרז לרז וכו'
יחיי ערבי: איכא בינייהו
כשחייב מודה. שאביהן
הורה בשעת מיתמו עשויין
לא פרע למלוה כלום אמאי
דאמר אימר צורי אסתיה
הבא לא אסתיה: ופריע יתמי
למאן דאמר יתמי לאו בני
מיעבד מלוה נינהו א"כ
הורה בשעת מיהו דחייב
למלוה (ולמאן דאבוי) לא
יפרע לרזיב דחייב לא
לא מיעבד מלוה נינהו וכו'
פרעי ליה ערב כלום:
א"כ איכא בינייהו וית
מלוה לרזי קמי רזי דין
והשתמוהו לרזיב ליה וית
בסתיה ולא פרע ליה
למאן צורי אסתיה
הבא בין רזיב אסתיה
לא מדי אסתיה ומיחיה
יתמי לרזיב ערב מיהו
שער למלוה ולמאן דאמר
פריעת ערב חוב מצוי יתמי
לאו בני מיעבד מלוה נינהו
ולא פריע ליה רזי: מלוה
סתם איכא השתמוהו וית
אסתיה: א"כ הלי כרז
הוה בריה דרב יהושע
היישין דלמא צורי
אסתיה ולא הספיק להעב
להער משתא על שפת א"כ
[א"כ] אי רזיב ברי ליה רזא
אסתיה צורי מתיב: אמאי
לשלי לרזיב א"כ דמלוה
על פה הוה: מתיב: ערב
שהיה שטר חוב של מלוה
יבא מתחת דדאמר שטר
למלוה וחזרו לו השטר
וחובבן מן הימונין שילמו
מה שפרע למלוה אינו גובה
מן כלום הישעין שאל
הוא על מלוה אינו שאל
השטר מן המלוה והוא
הערב וא"כ הוה רזא וית
שטר על פה המלוה כחב
ואינו על פה הערב דלכחי
ולא גובה הערב דלכחי
ערב מלוה על פה הוה
דאין על שטר על הימונין
שחייבין לו: ואם חבב בו.
כשטר חובת המלוה שחבב
עובד התקלמי לרז חובי.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.
לכחי דרב יהושע.

שע" ערבות זו מתרין ולא מדי חסרה לאשה דהא עב למינן טן 17 וקדישין מלא. ולטובה דכתיב: מסקיף לה רב נחמן וכו' אדם עושה קנוניא
על בניו. להנחיל לאחרים ולהפסיד את בניו ופ"ה אמרי רב ושמואל אם לא אמר מנו אין טענין לאותו פלוני אע"פ הדודה שיש לו מנה
משל פלוני בידו אלל מאי אית נך למימר אמאי אין טענין לו דלדס עשוי שלא להשיב כו' נחמין שלא יחזיקוהו כעשיר לא הוא ולא בניו:

מרבין ודחיק ליה מלחא שאני מאינש דעלמא: ואכתי מאי עצה הואי. והא ערב דכתובה לא משעבד למימרי כדאמר לקמן ומנו
עבר דוונן (מאי) [ולרזיב ברי] חסרה: קבלן רזא. דמשתעבד: אלא למאן דאמר אי לית ליה לא משתעבד מאי איכא למימר. והא
רב הוה לא הוה ליה נכסי כשעשה אביו ערב בשבילו: אבא לגבי בריה. כשעשה קבלן בשבילו משעבד נפשו א"כ מיעבד מצוה
נכסי לבן פני חביה הן: מר סבר. איכא למאן דאמר אי אית ליה נכסי כו': פסיה עבר. כדמפרש רזא נכסי דמרי כשעשה א"כ א"כ
דעשה לוי ערב משום סעודת נחמין כו' שידונו שניהם ולא מדי חסרה שלא נחנה לו כלום על ידו: נאמן ונתון כהן לפלוני:
לא אמר מנו אין נחמין. א"כ דאיכא למימר אין אדם עושה קנוניא על בנו דנחמין ליה לבנו ויתר באפאה או לאו דהתיב חייב
לאחר מנה לא הוה אמר וא"כ [וכן] אם לא אמר מנו אין נחמין. ודאיכא למימר כי לא אמר מנו הוא דאמר הכא מנה לאחר ליה ליה